

Andrus Kivirähk

Sirli, Siim ja salaisuudet

Luku 25

Siim pani taikahatun päähänsä, hän oli taas salaisella, vain hänelle kuuluvalla maalla.

Vaaleanpunainen sika lönytti lähemmäksi ja pyöritti onnettomana päätään.

”On tapahtunut suuri onnettomuus!” hän valitti. ”Meidät on kohdannut hätä ja kurjuus.”

”Mikä nyt on, sika?” Siim kysyi.

”En minä ole mikään sika, minä olen leppäkerttu”, sika sanoi. ”Minut muutettiin siaksi! Tänne lensi luudalla noita ja noituu nyt niin ettei äärtä eikä rajaa!”

Siim suuttui. Hänen taikamaassaan ei yhdelläkään noidalla ollut oikeutta tehdä temppujaan, siellä sai taikoa vain yksi ihminen – Siim itse. Mutta toisaalta hänellä oli taas hyvä mieli, sillä taistelusta noitamuurin kanssa tulisi varmasti jännittävä.

”Mennään heti sen noidan luo ja minä vielä näytän sille!” Siim ilmoitti. ”Kerro, mihin suuntaan mennään!”

”Mutta muutunko minä taas leppäkertuksi?” sika hätäili. ”Minä en halua ollenkaan olla sika, sillä sika ei voi lentää eikä sillä ole kaunista täplikästä selkää.”

Siim lupasi, että hän muuttaa sian heti leppäkertuksi, kun taistelu noidan kanssa on ohi. He lähtivät menemään yhdessä ja matkalla Siim kohtasi vielä paljon noidan ilkeyksien jälkiä. Suuri joukko eläimiä oli noiduttu, koirat kissoiksi, hevoset lehmiksi, sudet aaseiksi ja karhut rotiksi. Kaikki olivat hyvin vihaisia, syyttivät noitaa, pyysivät Siimiltä apua ja venyttivät vieraita turkkejaan saadakseen ne pois päältä.

”Mutta se ei auta”, Siim sanoi yhdelle sudelle, jonka oli noidan takia kuljeskeltava aasina ja joka puri nyt hännästä itseään. ”Sinä et saa sitä aasin nahkaa mitenkään pois. Koeta kestää, kyllä minä muutan sinut takaisin sudeksi.”

”Sitä toivoisin”, valitti susi. ”Aina kun katson taakseni ja näen aasin takapuolen, suuni alkaa vettyä ja ajattelen – oi, siellä on aasi! Pistänpä sen poskeeni! Ja vasta sitten mieleeni tulee, että se takapuoli kuuluukin minulle! Kiltti taikuri, muuta minut pian takaisin sudeksi!”

”Aivan ensimmäiseksi on selvitettävä asiat noitamuorin kanssa”, Siim sanoi ankarasti niin kuin arvovaltaiselle taikurille kuuluu ja jätti koira-aasin taakseen. Hän ymmärsi, että alkoi lähestyä noidan pesää, sillä noiduttuja eläimiä oli yhä enemmän ja enemmän ja vieläpä yksi vanha ukko kömpi esiin pensaan takaa haukkuen kovasti. Siim tajusi, ettei se ollut kenenkään oikea isoisä vaan noiduttu koira, ja hetken häntä alkoi jopa pelottaa, mutta sitten hän tunsu itsensä taas vahvaksi taikuriksi eikä välittänyt räksyttävästä isoisästä, noitui tälle vaan kuonokopan päähän ja marssi eteenpäin. Ja eikös hän nähnytkin noidan! Eukko oli pannut luudan koivua vasten nojalleen ja noitui sellaisella vimmallalla, että otsa oli märkänä. Eläinraukat metelöivät ja rääkyivät kauheassa hädässä, mutta noita ei armahtanut ketään vaan noitui kaikki. ”Mitä sinä oikein teet, noitamuori!” Siim huusi rohkeasti. ”Tämä on minun metsäni ja minä en salli kenenkään tekevän täällä pahaa!”

”Kuinka sinä voit minua kieltää?” noita kysyi kopeasti. ”Ole paremminkin hipihiljaa, muuten minä noidun sinut saapasharjaksi!”

Mutta Siim ei pelännyt noidan uhkauksia, sillä hän tiesi, että häntä ei voi kukaan noitua, koska hän on voimakas taikuri. Siksi hän vain nauroi noidan puheille ja sanoi: ”Koska sinä jatkat ilkeitä tekojasi, rangaistukseksi taion sinut. Tulloon sinusta seepra!”

Noidasta tulikin heti seepra, mutta hän oli edelleen voimaa täynnä, korskui ja hirnui: ”No, minä voin olla seepra, samantekevää! En kuitenkaan luovu noitumisesta.

Ja sanojensa vakuudeksi hän noitui yhden viattoman jäniksen elefantiksi, joka hyppäsi surkeasti huutaen pensaikkoon niin että tanner tömisi.

Siim rypisti kulmiaan ja alkoi nyt muuttaa noitaa kaikenlaisiksi asioiksi – seepra muuttui hiireksi, hiiri lehmäksi, lehmä sarvikuonoksi. Mutta noitaan nahan vaihtaminen ei vaikuttanut, hän teki omia temppujaan edelleen. Kerran Siim muutti noidan myös lampaaksi, mutta siinä tapahtui kai jokin pieni virhe, sillä äkkiä aukiolla seisoi herra Lammas, ei valkeavillainen karitsa niin kuin Siim oli ajatellut, ja karjui kolkolla äänellä:

”Miksi käytävä on niin musta?”

”Olkoon mieluummin noita”, Siim tuumi pelästyneenä ja muutti herra Lampaan takaisin noidaksi. Tämä nauroi ja huusi:

”Et pärjää minulle! Taio minut keneksi tahansa, minä en luovu noitumisesta niin kauan kuin jaksan vähänkin karjua taikasanoja!”

Siim oli jo aivan hädissään ja neuvoton, mutta noidan viimeiset sanat kuullessaan hän sai hyvän idean. Noita piti muuttaa sellaiseksi asiaksi, joka ei osaa puhua.

Pölypalloksi tai kuusenkävyksi... Yrittäköönnpä sitten taikoa!

Siim liikutti käsiään ja noita muuttui pieneksi kantosieneksi.

”Umm-umm-pukk”, noita mutisi, sillä kun sienellä ei ollut suuta, hän ei voinut puhua ymmärrettävästi. Hän tahtoi sanoa:

”Hevonen! Muutu heti karpäseksi!”, mutta mongersi sen sijaan vain:

”Obb, äbb, äbb!”

Hevonen sylkäisi halveksivasti ja vastasi:

”En ymmärrä sanaakaan!” Eikä muuttunut miksikään.

Noita kiihtyi ja yritti noitua jotakin muuta.

”Etana! Muutu sammakoksi!” hän halusi huutaa, mutta kuului vain:

”lig, uug!”

”En saa selvää, isäntä!” kuului etanan ääni ja se jatkoi ryömimistä entiseen tapaan.

Noita ähkyi ja puhkui, mutta hän ei voinut taikoa enää yhtään eläintä, sillä sienen puheesta ei kukaan saanut selkoa. Niin hänelle ei jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin olla hiljaa ja lopettaa pahanteko.

Eläimet huusivat eläköön ja yksi orava pärisytti kannon päässä rumpua.

”Hei orava”, Siim huusi sille. ”Sinä voit viedä sen sienen omaan pesääsi.”

”Minä en ole mikään orava vaan tiikeri!” orava vastasi kannon päästä loukkaantuneena, mutta yksi kirahvi kompuroi lähemmäksi ja sanoi itkuisella äänellä:

”Minä olen todellisuudessa orava, mutta minä en mahdu enää pesääni, kaula on liian pitkä.”

”Anteeksi, minä unohdin, että noita on pannut täällä kaikki ihan sekaisin”, Siim sanoi. Häneltä kului kauan aikaa ennen kuin eläimet saivat takaisin oman ulkomuotonsa – sika leppäkertun, isoisa koiran, kirahvi oravan. Vain sieni pysyi sienenä.